

Kristijan Muck

Drob

I

betonski labirint
v rdeči puščavi
glasba iz fint
roji po glavi
krojač v fraku
z drhaljo poje
hlasta po zraku
jagnje izdavi

kateter v očesu
ukrivljen do srca
črpa od tam
bele utripe
niše telesa
kapljajo oblike
sredi lobanj
bitje brca

črno grmovje
strmi v bel voz
človeški popek
je ujetnik groze
vonj po zvonovih
v celici ždi
čaka na grobek
z vazo krvi

v prsnem košu dah
pomika gor in dol
plesnivi grah
bitje srca vali
svinčena zrna sem in tja
dokler se vse ne odpre
buhne oblak
in ga nebo požre

žile v nebu so se razpustile
v temen zvok
iz razpok
krvav obelisk
spolzi
skozi prsi v drob
stisk belih rok
vrisk bruhne iz zob

epruvete šepetajo
šalijo se na moj račun
duše preklete
prevzete od ljubezni
do črnih korenin
strem njihov hrum
spremenim se
v vampirski pogum

igla v možganih
za nešteto angelov hrani
prostor brez mej
hej
kdo mi brani
potovanja v norost
kjer vselej najdemo
vsak svojo kost

II

oder strmi v nebo
razčetrjena gorska dolina
zliva seme spomina
hudiči pod tlemi
kurijo bridka polena
maske nad njimi
so zvezdna temina
plešejo v skorjah pomena

črni oblaki in strele in gromi
zaklenjeni v besedah hromih
pobegli smisel zajet v pomen dialoga
ujet v precepu misli
o junakih brez razloga
črno-beli kino
tragiški krik utopljen
v nebeško rdeče vino

rdeče ustnice teatra
črni zobje odra
da o igralčevem telesu
ne izgubljam besed
saj so prebavljene v njegovem dušnem traktu
red udov in zbesnela usoda
bela svoboda
padanje v globino ki je modra

svet moških in žená razrit
v njem orje krut orjak
je brez otrok in belo obrit
krvav kot mesec
preden za obzorjem umre
v zavisti do zvezd v zelenem nebu
ki bodo z nočno njivo
sejale vame igro živo

arhitekt in arhivist
gresta v zrcalih skozi svet premen

kot resnica in korist
v oblak semen
razpuščen
v belo ženo in črni ples
potres
do dna in brez nebes

krov iz koščениh brun doni
gorijo črne bakle
glumači plujejo skozi valove
krvavih strun
zakrinkani v rove
izkopane skozi nebo
s srci našemljenimi
v bakrene žaklje

hodim po teatrah
vidim čudovite ljudi
resničnost na odru
z razgaljeno dušo
karte zastonj dobim
eno nekoč uporabim
prodam jo
z izkupičkom se ustrelim

III

bitji mrtve narave
voda in kamen
zavezani v strahu
močerad in kragulju
napadu in obrambi
sama in v jati
sta neskončno bogati
v smrtnem dahu

žival osamljena
v človeka spremenjena
samec in bitje
žena v šapah in možganih
izkoplje sol v rani
ki se razkraja
čudež črne samote
groza belega plemena

čebele v možganih
zbirajo prah in strd
vesele zbrcajo v vosek
misli debele
varujejo duše zbolele
v lobanji nabirajo
vse kar nudita
dah in smrt

mravlje navlečejo v zemljo
šoferje z artritism
brezzobe mornarje
krivoglede pilote
vsa vozila prežvečijo v bele grude prsti
iz njih matica črno sredico izvali
pod krila vzame koščene luči
z njimi smrt preživi

v mreži iz svilenih niti
turkizni pajek

na angele preži
zaprede jih v antene svojih nog
zlato sesa iz njihovih kosti
na tleh otroci
lovijo odpadla krila
srkajo v njih smeh in stok

muhe obiskovalke
krajev brezmejnih
in omejenih prostorov
svobodne v izbiri
med kožo in gnojem
med mrličem in medom
brezkompromisne in vztrajne
zgled dušnim neredom

psi so
zaljubljeni v cvetje
njihovo petje
slišiš po dolinah in vrhovih gora
čustva mikrobov in raznih dvoživk
se pnejo v nebo
tišina kamnov
ubija hrup in moje dretje

IV

bele omare
zlati pomeni
razpnejo srajce
odpnejo plašče
smisel temine
ognjene kašče
oživljene žare
odprejo spomine

narisati konja
oblak izrisati
s perutmi gorá
biti brez nog
skok v globino morjá
zajeti pomlad
milo toplino in zali hlad
večnih otrok

aprilski sij
iz njega teče
sinja kri
v nji se umij vesel
otri z brisačo zelenih polj
s sebe vse
da čist dosežeš cilj
brez vsega kar si verjel

gaj klokotajočih mlinov
iz njih se usipajo
skozi bleščečo lino
drevesa v cvetju
na krhko zelenino
pozivajo gozdove
ki vzklikajo v goloti
naj zapojejo pomladno himno

nekdo izdelá
nočno sliko

nemirne oblake razpostavi
med njimi mesec se potika
minljivo luč miline
razliva
na pokrajine srca
v moji glavi

zvezda in nočni metulj
sta obiskala oblake in smreke
njihov razgovor posluša
zamaknjena luna
večer zatisne oči
zaspi
za hip oglasi se
nevidna struna

nočna tišina
v leseni koči
le včasih veter zašumi
od severa
ali letalo zabučí
ko skozi zvezdni eter
se spuščá v naročje
zemeljskih luči

V

lahko me raznese
oh in joj
nobene škode
le spokoj
a tega ni
saj duša tudi v mrtvem stanju
hodi v vas in davi
pohlevne stole in hiše brez ljudi

dojim samega sebe
s tremi stebri
podrte stavbe
izginule stene
strmijo v nebo
tam je belo grlo
odpira se
pije moje dno

razcapanci in zlati mejaši
hodijo po vrvi
z gore na nebo pripeta
brni v človeški krvi
nihče ne ve
kateri od njih bodo
iz črnega mesa
ali nebeški črvi

pravijo
da je življenje
čudež
a tudi smrt
je nenavaden dar
vse kar si
se s teboj spremeni
v golo stvar

v modrini
bel portal

odprt tišini
ki vame sega
z zvoki
od onkraj
kjer spi beseda neznana
morje dobrega in zlega

za vesoljem
je utrip
temno srce
govori
da vsak hip
se novo oko odpre
od groze in lepote
umre

rojen sem
z eksplozijo iztisnjen v čas
prav zdaj in med vas
v ta kraj
zakaj
ne vem
razen če strem v srcu oreh
za hrano vsem